

Ελπίζετε ακόμη πως μόλις μεγαλώσουν τα παιδιά σας ή όταν αποκατασταθούν θα ησυχάσετε;

/ [Γενικά Θέματα](#)

Έχω ακούσει πολλά όνειρα:

“Να γεννήσω, να λευτερωθώ, να ησυχάσω” ή αργότερα:

“Να ξεπεταχτούν τα παιδιά, να ησυχάσω”, πιο έπειτα:

“Να στρωθούν στο σχολείο, να μπουν σε μία ρέγουλα, να ησυχάσω”

Και απελπισμένες φωνές:

“Αμάν! Να περάσει η εφηβεία που με παλάβωσε, να ησυχάσω”.

Έχω ακούσει πολλά τέτοια όνειρα και τα καταλαβαίνω γιατί πρώτα τα έκανα εγώ.

Τα παιδιά γεννήθηκαν, λευτερώθηκαν, αλλά... και ξεπετάχτηκαν αλλά...

Και στο σχολείο πήγαν, τα προβλήματα τα έλυναν μόνα τους, αλλά...

Και η εφηβεία πέρασε -αμάν πια- αλλά...

Ναι, ναι, μη μεταθέτετε την ησυχία σας όταν όπως λένε θα αποκατασταθούν επαγγελματικά ή με γάμο.

Εγώ έκανα αυτό που από ένστικτο έκανε ο γονιός της Μεσογείου και έτσι πραγματικά ησύχασα.

Τοποθέτησα τη φράση δηλαδή:

“Γονιός για πάντα” και από τότε... ησύχασα.

“Γονιός για πάντα”, κάτω από την ίδια στέγη για πάντα και δόξα τω Θεώ, γι’ αυτό δεν παίζει κανένα ρόλο αν τα “παιδιά” είναι αποκαταστημένα, όπως λέμε, έφυγαν απ’ τη φωλιά τους κι έκτισαν δικιά τους. Ξέρουν πως το αποκούμπι του πατρικού σπιτιού υπάρχει κι αναπαύονται σ’ αυτό.

Οι επαγγελματικές στεναχώριες υπάρχουν πάντα και βεβαίως θα τις πούμε στο γονιό.

Θα τις μεγαλοποιήσουν κιόλας αν θέλετε από μία ασυνείδητη ανάγκη να ακούσουν ένα γλυκό λόγο όπως τότε που έπεφταν σαν παιδιά, χτυπούσαν και ο γονιός τους έλεγε:

“Έλα, δεν είναι τίποτα, μέχρι να παντρευτείς θα γιάνει”.

Ρώτησα μία φίλη για τον νιόπαντρο γιο της τι κάνει, καλά μου απάντησε.

Μόνο που κάθε φορά που ρωτώ, το πληρώνω σε λεφτά, γιατί δεν τα βγάζουν πέρα τα παιδιά.

Σκέφτομαι να μην ξαναρωτήσω τι κάνουν, γιατί φαλίρισα.

Οι οικογενειακοί καβγάδες είναι κάτι συνηθισμένο και χρειαζούμενο, αν θέλετε...

Το ζευγάρι, αν οι σχέσεις με το πατρικό σπίτι είναι καλές, θα φέρει αυτά τα προβλήματα προς λύσιν ή σαν διέξοδο, στο γονικό σπίτι. Όταν ξεθυμάνουν, όταν με χιούμορ και εξυπνάδα τους απομυθοποιήσεις το... τραγικό τους αδιέξοδο και με την πείρα σου τους πείσεις πως η συνύπαρξη δυο χαρακτήρων έχει δυσκολίες για όλους, αλλά είναι γοητευτική η πορεία γνωριμίας και ένωσης μ’ αυτόν τον άλλον ξαναλάμπει ο ήλιος στα μάτια τους. Φεύγουν αγκαλιασμένοι κι εσύ βέβαια ψήνεις καφέ για να συνέλθεις από το σοκ που έπαθες.

Αργότερα τα εγγόνια θα βρίσκουν καταφύγιο σε σένα..

Η επαφή μαζί τους, μπορεί να μην είναι ποσοτική, δηλαδή να μη μένουμε κοντά κι έτσι να μη βλεπόμαστε και τακτικά ούτε για πολλές ώρες, αλλά ξέρουν πως σε κάθε δυσκολία θα τρέξουν σε σένα και είναι δύσκολος ο δρόμος σήμερα και για τα παιδιά.

Τα σκέφτηκα αυτά, ετούτο τον καιρό που κάποια εγγόνια μου μπήκαν στην εφηβεία.

Στην εφηβεία από την οποία πίστευαν πως είχαν πια ξεμπλέξει και γλυτώσει.

Και αρχίσαμε ξανά, από την αρχή να κουβεντιάζουμε τα βάσανα του έρωτα, ή να προσπαθώ να ανασκευάσω την εφηβική βεβαιότητα πως “κανείς δεν με καταλαβαίνει”.

Έπρεπε να στηρίξω τον άλλον που έχει την αγωνία των εισαγωγικών στο Πανεπιστήμιο, αυτή τη χρονιά.

“Θα τα καταφέρω γιαγιά”; ...όλο αγωνία ρώτησε, ερώτημα που το ‘χα ξανακούσει και από τα παιδιά μου. Το μωρό, μάννα, αρρώστησε·θα τα καταφέρει ο οργανισμός του να τα βγάλει πέρα;.

Πηγαίνεις, έρχεσαι, πηγαινοέρχονται στο σπιτικό σου τα παιδιά σου.

Δεν είναι εκείνα τα παιδικά πρόσωπα που ήξερες.

Τώρα σχηματίστηκαν οι πρώτες -αδιόρατες βέβαια, αλλά σχηματισμένες -ρυτίδες, έγνοιες.

Και όλοι αυτοί περιμένουν να τους ενισχύσεις την κλονισμένη αυτοπεποίθηση, περιμένουν όχι σοφίες, όχι ρετσέτες και αποφθέγματα.

Περιμένουν να τους δώσεις την πίστη για την αξία του αγωνιζόμενου ανθρώπου.

Κάτω από την ίδια στέγη έρχονται να κουρνιαίνουν τα όνειρα, οι φόβοι, οι αγωνίες και της καινούργιας γενιάς.

Τι είπατε;

Πώς μόλις μεγαλώσουν τα παιδιά σας ή όταν αποκατασταθούν θα ησυχάσετε;

Μα ετοιμαστείτε για μία ευλογημένη αλήθεια:

“Γονιός για πάντα”

“Κάτω από την ίδια στέγη για πάντα”.

Ευτυχώς!!

της Γαλάτειας Γρηγοριάδου-Σουρέλη

Πηγές: otanstelneienapaidi.blogspot.gr – llazaros.blogspot.gr